

PYHÄN NEKTARIOKSEN KIRJE KATUNAKIAN ISÄ DANIELILLE

Kristuksessa rakas ja pyhä isä Daniel, tervehdin Sinua veljellisesti.

Sain kunnianarvoisen kirjeesi. Surumielin luin Sinua kohdanneesta ahdistuksesta, joka on järkyttänyt sielunrauhaasi. Tapaus on todellakin murheellinen, mutta tiedämme, että “kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat” (Room. 8:38). Tämän apostolin sanan totuus on verrannollinen armoon, joka ilmoitti sen hänelle; jumalallisena sanana sen arvovalta on ehdoton. Luottaen Jumalan rakkauteen olen sitä mieltä, että Sinulle on koitunut paljon hyvää tästä osaksesi tulleesta koettelemuksesta.

Rakas ja kunnianarvoisa isä. Sinä tiedät, että koettelemukset edistävät täydellisyyden saavuttamista. Kukaan koettelematon ei ole koetuksen kestävä. Kukaan koetusta kestämaton ei koha tämän maisen todellisuuden yläpuolelle, jonka päälle on pystytetty ja tuettu hyveitten tai vaaseen yltävät tikkaat. Koettelemukset ovat niille, jotka rakastavat Jumalaa, sielun kasvatusvälineitä filosofian oppimiseksi. Kristinusko johtaa meidät todelliseen filosofiaan, jota kohti jokaisen kristityn pitää rientää, sillä ilman sitä kukaan ei yllä meiltä vaadittavaan täydellisyyteen. Ja jos kaikkien kristittyjen pitää osoittautua filosofeiksi, jotta he olisivat täydelliset Kristuksen käskyn mukaisesti, niin kuinka paljon enemmän sitten niiden, jotka rakastavat tuota filosofiaa ja ovat omistaneet sille koko elämänsä? Mutta jos koettelemukset ovat kasvatuskeinoja filosofian oppimiseksi ja filosofia puolestaan johtaa kristilliseen täydellisyyteen, silloin koettelemukset selvästikin ovat välttämättömiä.

Filosofiaan harjaannuttavat koettelemukset opettavat myös kärsivällisyyttä, joka on filosofian aito sisar. Siksi kukaan filosofi ei ole kärsimätön, eikä kukaan kärsimätön ole filosofi. Koettelemukset todella koettelevat hyveiden peruskiven, kärsivällisyyden, joka johtaa meidät pelastukseen. Tämän vuoksi kukaan kristitty filosofi ei ainoastaan ole luovuttamatta, vaan hän myös on rohkealla mielellä ja kestää ja iloitsee. Niin, hän todellakin iloitsee. Apostoli Paavalin mukaan hän jopa kerskaa ahdistuksista tietäessään, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koettelemusten kestämistä ja koettelemuksen kestäminen toivoa. Toivo puolestaan ei saata häntä häpeään, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu hänen sydämeensä Pyhän Hengen kautta (ks. Room. 5:3–5).

Koettelemukset kohtaavat meitä, kuten todellisen filosofian kumppanina hyvin tiedät, Jumalan armotaloudesta, Jumalan päätöksestä ja kaitselmuksesta, jotta mielemme heräisi ymmärtämään täydellisemmin Jumalan salaisuuden, joka ympäröi meitä. Koettelemuksista osaton ihminen ei totuutta tunne. Koettelemukset ovat varma merkki Jumalan rakkaudesta ja laupeudesta ihmistä kohtaan, minkä vuoksi hänen pitää kiittää kaikesta. Koettelemukset ovat välttämättömiä epätäydellisen ihmisen täydellistymiseksi. Koettelemukset avaavat Jumalaa rakastavien silmät totuuden valolle ja tekevät niistä tarkkakatseiset ja kykenevät näkemään ei ainoastaan lähellä olevaa, vaan myös sen, mikä on kaukana. Ne välittävät mielelle kyvyn aistia paitsi henkisiä asioita myös niitä, jotka ylittävät käsityskyvyn – eikä ainoastaan aistimaan, vaan myös tuntemaan ne, sillä täydellisyyteen kätkeytyy todellinen tieto. Koska siis koettelemukset johtavat täydellisyyteen, ne johtavat myös tietoon. Koska siis täydellisyys edeltää tietoa, meidän on välttämätöntä kohdata koettelemuksia, jotta tulisimme täydellisiksi. Tämä ei ole välttämätöntä ainoastaan siksi, että meille Jumalan kuviksi luoduille on annettu velvoite tulla myös Jumalan kaltaisiksi, vaan myös siksi, että me kannamme sielunvoimiemme taakkana esisiemmemme perintöä, joka heikentää niitä. Näin sielu tarvitsee pistintä, joka auttaa sitä nousemaan, ja taivaallista valoa, joka kirkastaa mielen. Jos siis täydellisyys merkitsee, kuten tiedät, Jumalan kuvaksi luodun ihmisen tulemista Jumalan kaltaiseksi ja jos se on taivasiin yltävien hengellisten portaiden ylin askelma, jota ennen hänen täytyy nousta kaikki muutkin askelmat,

vaikka hän esivanhemmiltaan saamansa perinnön takia on taipuvainen kääntymään maallisia kohti, niin millaisia koettelemuksia tarvitaankaan, jotta ihminen kieltäytyy päättäväisesti kaikesta alhaisesta ja kipuaa korkeutta kohti, kunnes saavuttaa kaivatun päämäärän, jonne hän rientää ja jota hänen sydämensä kaipaa?

Veljeni Kristuksessa, osaksesi tullut koettelemus on Jumalan suuressa kaitselmuksessa joka tapauksessa tuonut Sinulle hengellistä hyötyä. Lujalla sydämen varmuudella sanon Sinulle, että tänään olet täydellisempi kuin olit aiemmin. Siksi kehotan Sinua: lakkaa murehtimasta ja ylistä Herraa, joka on osoittanut laupeutta Sinulle.

Kääntänyt kreikasta Hannu Pöyhönen